

KÜÜN LAPÄEV, ISSANDA TEMPLISSETOOMISE PÜHA

(Esimene lugemine MI 3:1-4)

Lugemine prohvet Malaakia raamatust:

Vaata, ma läkitan oma ingli ja tema valmistab minu ees teed. Ja äkitselt tuleb oma templi juurde Issand, keda te otsite, ja lepingu ingel, keda te igatsete. “Vaata, ta tuleb,” ütleb vägede Issand. Aga kes suudab taluda tema tuleku päeva? Ja kes jääb püsima tema ilmudes? Sest tema on nagu sulataja tuli ja nagu vanutaja leelis. Ja ta istub, sulatab ja puhastab hõbedat, ta puhastab Leevi poegi ja selitab neid nagu kulda ja hõbedat: siis toovad nad Issandale õige ohvrianni. Siis meeldib Issandale Juuda ja Jeruusalemma ohvriand nagu muistseil päevil ja ammuseil aastail.
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 24, 7-8.9-10 (R: vgl. 10b))

R: Vägede Issand, tema on aukuningas

Teie, väravad, tõstke oma pead,
ja teie, igavesed ukсед, saage kõrgeks,
et aukuningas saaks sisse tulla!

Kes on see aukuningas?

Issand, tugev ja vägev.

R:

Teie, väravad, tõstke oma pead,
ja teie, igavesed ukсед, saage kõrgeks,
et aukuningas saaks sisse tulla!

R:

Kes on see aukuningas?

Issand Sebaot.

Tema on aukuningas!

R:

(Teine lugemine Hb 2:11-18)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Vennad, niihästi Pühitseja kui pühitsetavad on kõik ühe Isa lapsed. Sellepärast ei häbenegi Jeesus neid hüüda vendadeks. Ta ütleb: “Ma tahan kuulutada su nime oma vendadele, koguduse keskel tahan ma laulda sulle kiitust!” Ja taas: “Ma tahan loota tema peale. Vaata, siin olen mina ja lapsed, keda Jumal on mulle andnud!”

Et nüüd lapsed on liha ja vere osalised, siis on ka Jeesus ise otse samal viisil liha ja vere omaks võtnud, et ta surma kaudu kõrvaldaks selle, kellel on võimetus surma üle – see tähendab kuradi –, ja vabastaks need, kes surma kartes olid kogu eluaja orjapõlves. Sest tema ei hoolitse inglite eest, vaid hoolitseb Aabrahami soo eest! Seepärast ta pidigi kõiges saama vendade sarnaseks, et temast saaks halastav ja ustav ülempreester Jumala ees rahva pattude lepitamiseks. Sest nii nagu ta ise on kannatanud kiusatuna, nii võib ta aidata neid, keda kiusatakse.

See on Issanda Sõna.

(Salm enne Evangeeliumi Lk 2:32)

Halleluuja. Issand, nüüd sa lased oma sulasel rahu minna, nii nagu sa oled öelnud, sest mu silmad on näinud sinu lunastust. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 2:22-32)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Ja kui nende puhastuspäevad Moosese Seaduse järgi said täis, viisid nad lapse üles Jeruusalemma, et teda seada Issanda ette, nõnda nagu on kirjutatud Issanda Seaduses: “Iga poeglast, kes on avanud lapsekoja, hüütagu Issandale pühaks”, ja et tuua Issanda Seaduses öeldu järgi ohvriks “paar turteltuvi või kaks tuvipoega”.

Ja vaata, Jeruusalemmas oli mees, Siimeon nimi. See mees oli õiglane ja vaga ning ootas Iisraeli lohutust, ja Püha Vaim oli tema üle. Püha Vaim oli talle ennustanud, et ta ei sure enne, kui ta on näinud Issanda Salvitut.

Tema tuli Vaimu ajal pühakotta. Ja kui vanemad tõid sinna lapse, Jeesuse, et toimida temaga Seaduse sätte järgi, siis ta võttis tema sülle, ülistas Jumalat ja ütles: “Issand, nüüd sa lased oma sulasel rahu minna, nii nagu sa oled öelnud, sest mu silmad on näinud sinu lunastust, mille sa oled valmistanud kõigi rahvaste silme ees: valgust, mis on ilmutuseks paganaile, ja kirkust sinu rahvale Iisraelile.”

Jeesuse isa ja ema panid seda imeks, mida tema kohta räägiti. Ja Siimeon õnnistas neid ja ütles Maarjale, tema emale: “Vaata, see laps on seatud languseks ja tõusuks paljudele Iisraelis ja tähiseks, mille vastu räägitakse – ja sinu endagi hinge läbibistab mõõk –, et tuleksid ilmsiks paljude südamete mõtted.”

Seal oli ka prohvet Hanna, Penueli tütar, Aaseri suguharust, kes oli kõrgesse ikka jõudnud. Ta oli mehega elanud seitse aastat pärast oma neitsipõlve ja lesk olnud kuni kaheksakümne neljanda eluaastani. Tema ei lahkunud pühakojast, vaid teenis Jumalat ööd ja päevad paastudes ja palvetades. Tema tuli sel tunnil sinna ja ülistas Jumalat ning kõneles Jeesusest kõigile, kes ootasid Jeruusalemma lunastust.

Kui nad olid täitnud kõik, mis tuli teha Issanda Seaduse järgi, siis nad pöördusid tagasi Galileasse oma külla Naatsaretti. Laps aga kasvas ja sai tugevaks ning täitus tarkusega. Ja Jumala arm oli tema üle.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, lapse ristimine on ilus talitus, kui see toimub kirikus tema vanemate, vanavanemate, sugulaste ja ristivanemate juuresolekul. See on lapse inimeseks pühitsemise rituaal – kuigi ta näeb oma valgetes ristimisriietes pigem välja nagu väike ingel. Selle talitusega kinnitatakse, et laps on ilmale tulnud, ja teda tuleb nüüd kasvatada nii, et temast saaks hea inimene.

Aga lapse ristimine on samas ka vastuoluline rituaal, omamoodi segu lepingust ja – kuidas seda nüüd öeldagi – maagilisest aktist. See tähendab, et põhimõtteliselt on ristimistalituse aluseks vanemate tõotus kasvatada oma last usus; kui aga juhtub nii, et lepingu tingimused jäävad täitmata, kui ristiti ainult kombe pärast ja mingit kasvatust ei järgne, siis loetakse inimene ikka ristituks, kuigi oma meelsuselt on ta kasvanud püstipaganaks. Muidugi, kui vanemad ei hoolitsenud tema õpetamise eest ja tal pole kristluse sisust õrna aimugi, siis on see toimunud ikka vanemate, mitte lapse enda süül.

Kahtlemata on laste ristimine üpris vastuoluline komme. Kuid samoodi oli vastuoluline ka Jeesuse templissetoomine, et teda tolle aja kommete järgi inimeseks pühitseda – teda, kes ta tegelikult oli Jumal... Võib öelda et Jeesuse vanemate ülesanne Jumalat inimeseks kasvatada oli veelgi vastuolulisem kui praegu laste ristimisega kaasnev.

Vastuolude üle oleme me valmis alati lõputult nurisema, aga kahjuks ei muutu nad seeläbi olematuks.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, (kas on see täpselt nii või ei ole, kuid) tundub, et piiblis pole miski päris juhuslik. Kui uurida mõnda seika sügavamalt, esitada mõni veidi ootamatu küsimus, siis selgub, et

enamasti osutuvad ka väikesed detailid tähenduslikuks.

Mida tavatut võiks küsida tänase evangeeliumi kohta, kust me loeme: “Ja vaata, Jeruusalemmas oli mees, Siimeon nimi, kes võttis Jeesuslapse sülle, ülistas Jumalat ja ütles: “Issand, nüüd sa lased oma sulasel rahu minna, nii nagu sa oled öelnud, sest mu silmad on näinud sinu lunastust.” Seal oli ka prohvet Hanna, kes oli kõrgesse ikka jõudnud. Tema tuli sel tunnil sinna ja ülistas Jumalat ning kõneles Jeesusest kõigile, kes ootasid Jeruusalemma lunastust.”

Kas panite tähele? Püha Vaim oleks võinud saata ühe prohveti, aga ta saatis kaks. Ta oleks võinud samahästi saata kaks noort või ühe noore ja ühe vana prohveti, aga tema saatis kaks elatanud inimest. Kas see oli juhuslik – ja kui ei, siis mida see võiks tähendada?

Pole saladus, et vanavanematega saavad lapsed sageli paremini läbi kui oma vanematega. Vanematel on järeltulijate suhtes sageli selged ootused: hea oskustööline või ärimees näeks oma poega või tüdarta meeleldi samas või sarnases ametis; aga kui laps tahab õppida hoopis sotsiaalteadust, maalikunsti või semiootikat, siis mõtlevad nii mõnedki vanemad, et ta – nagu vanasti öeldi – tahab minna linna hobusevargaks õppima. Kui lapsed osutuvad oma valitud erialal hiljem siiski edukaks ja oskavad vanematele sel teemal head nõu anda, siis mööndakse piinliku naeratusega, et muna õpetab kana.

Vanavanemad seevastu suhtuvad oma lastelastesse abstraktsemalt: nad ei vastuta nende eest otseselt, ja näevad neid vastu minemas tulevikule, mida nende silmad ei saa enam nägema. Ajad on muutunud ja eesmärgid on vanema inimese jaoks ümber asetunud – pensionäridena ollakse ise maailma asjade otsustamises kõrvale jäänud; teadmised ja usk on aga keskendunud heale lootusele, et see, mida nemad ja nende kasvatatud lapsed ei suutnud, saab jõukohaseks kolmandale, lastelaste põlvkonnale.

Armsad õed ja vennad, kergeusklikkus ei ole kindlasti vourus, aga lootuse kaotamist peab kirik lausa patuks Püha Vaimu vastu. Maailma valitseb ikka Jumal, kuigi ta on – ilmselt pedagoogilistel kaalutlustel – võimaldanud selle juhtimises osaleda ka saatanal, kelle kurjades plaanides näib inimene meeleldi osalevat. Uskudes tulevastesse põlvkondadesse, usume me tegelikult Jumala tarkusesse: tema alustas maailma lunastamist pehmelt, saades ise inimeseks, olles nagu meie, taludes valu, häbistamist ja reetmisi. Tema suri ristil ja tõusis üles surnuist selleks, et kui meie silmad kord sellele maailmale sulguvad, saaksid need avaneda uude maailma, mida oleme temas ette aimanud, uskunud ja lootnud. Aamen.